



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 228/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Dudíťa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **STAVOKOV, spol. s r. o.**, Brnianska 12/2934, Trenčín, IČO 34 108 777, zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Šalingom, Konventná 9, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 32 K 3/2019-443 z 18. septembra 2019 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR 79/2019-776 z 24. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 32 K 3/2019 bolo rozhodovanie o priznaní hlasovacích práv a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou sťažovateľky v postavení veriteľa v konkurznom konaní úpadcu VODNÝ SVET, s. r. o., ktorého správcom je Slovenská insolvenčná k. s. Pohľadávku sťažovateľky poprel veriteľ Koopol property & advisory s. r. o. a tiež správca.

3. Veriteľ Koospol property & advisory s. r. o. v popretí pohľadávky z 3. septembra 2019 uviedol, že popiera pohľadávku sťažovateľky, čo sa týka poradia, pretože v prihláške pohľadávky je nesprávne uvedené poradie „iná pohľadávka“ namiesto „podriadená pohľadávka“, keďže popieraná pohľadávka je spriaznenou pohľadávkou v zmysle § 95 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) z dôvodov, že:

a) popieraná pohľadávka patrila spoločnosti Líniové stavby, a. s., ktorá bola spriaznenou osobou s úpadcom, spoločnosť bola spoločníkom úpadcu a zároveň jej predseda predstavenstva [REDAKOVANÉ] bol spoločníkom úpadcu,

b) sťažovateľka bola informovaná o spriaznenosti popieranej pohľadávky vzhľadom na to, že členka dozornej rady spoločnosti, tiež spoločníčka [REDAKOVANÉ] dlhodobo poskytovala právne služby [REDAKOVANÉ] a aj spoločnosti Líniové stavby, a. s.

4. Správca poprel pohľadávku z týchto dôvodov:

a) úpadca uzatvoril so sťažovateľkou ako dlžníkom 2. augusta 2018 dohodu o určení budúcich podielov na dlhu voči veriteľovi – spoločnosti Líniové stavby, a. s., Bratislava, ktorej predmetom bola dohoda o určení budúcich podielov na dlhu vzniknutom z faktúry č. 418012 na základe zmluvy o nájme hnuteľnej veci z 1. decembra 2016. Faktúra bola vystavená 2. marca 2018 a splatná 16. marca 2018, pričom spoločnosť Líniové stavby, a. s., bola spoločníkom úpadcu do 9. marca 2016, a teda v čase vzniku pohľadávky bola spriaznenou osobou úpadcu (spoločnosť Líniové stavby, a. s., bola spoločníkom úpadcu a zároveň jej predseda predstavenstva [REDAKOVANÉ] bol spoločníkom úpadcu);

b) spoločnosť Líniové stavby, a. s., ako veriteľ a sťažovateľka ako pristupujúci dlžník uzatvorili 3. augusta 2018 dohodu o pristúpení k dlhu, ktorou sťažovateľka pristúpila k dlhu uvedenému v bode a);

c) splnenie dlhu sťažovateľkou voči veriteľovi Líniové stavby, a. s., malo nastať vystavením a predložením vlastnej platobnej zmenky.

5. Podľa správcu v dôsledku týchto úkonov nedošlo k reálnemu zániku pohľadávky pôvodného veriteľa Líniové stavby, a. s., keďže došlo len k zmene právneho dôvodu existencie pohľadávky. Reálne finančné splnenie záväzku podľa správcu nebolo zrealizované. Takto umožnili úpadca, sťažovateľka a pôvodný veriteľ Líniové stavby, a. s., vznik fiktívneho regresného nároku sťažovateľky voči úpadcovi bez riadneho finančného plnenia z uzavretých dohôd.

6. Účelom uvedených právnych úkonov bolo obísť spôsob uspokojovania pohľadávky spriaznenej osoby. Keďže uvedené úkony obchádzajú § 95 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii správca ich považuje za absolútne neplatné v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Podľa správcu ide o pohľadávku medzi spriaznenými osobami, ktorá mala byť sťažovateľkou prihlásená ako podriadená pohľadávka.

7. Namiesto toho sťažovateľka prihlásila do konkurzu pohľadávku vo výške 11 176,46 eur, a to z právneho dôvodu vlastnej platobnej zmenky vystavenej úpadcom v Prievidzi 15. augusta 2018, splatnej 15. novembra 2018 v Trenčíne v sume 10 758,60 eur, zmenkovej odmeny vo výške 35,86 eur a zákonného úroku vo výške 382 eur. Právnym dôvodom uplatnenia pohľadávky sťažovateľky v konkurznom konaní je podľa správcu platobná zmenka vystavená úpadcom na rad sťažovateľky.

8. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol, že nepriznáva hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou zapísanou v zozname pohľadávok pod č. 12.

9. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Konkurzný súd a aj odvolací súd vyhodnotenie skutkového stavu nevykonali riadne, pretože sa zaoberali len zánikom pôvodného nároku a vznikom regresného nároku a úplne opomenuli zaoberať sa zánikom regresného nároku a vznikom zmenkového nároku, ktorý je podľa sťažovateľky jediný relevantný nárok, pokiaľ ide o pohľadávku, ktorej právnym základom je vlastná platobná zmenka.

b) Ani z uznesenia odvolacieho súdu a ani z uznesenia konkurzného súdu nie je známe ako dospeli ku kvalifikácii pôvodného nároku ako údajnej spriaznenej pohľadávke, keďže nie je jasné, pod ktorý prípad spriaznenosti (§ 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) subsumovali pôvodného veriteľa úpadcu, ktorý vlastnil pôvodný nárok.

c) Podľa sťažovateľky pre preukázanie existencie a vymáhateľnosti pohľadávky postačuje predloženie vlastnej platobnej zmenky a nie je potrebné skúmať jej ekonomickú či právnu kauzu.

d) Napadnuté uznesenia sú založené len na nepodložených tvrdeniach správcu.

11. Z tohto hľadiska ide podľa sťažovateľky o zjavnú arbitrárnosť, zmätočnosť, nepreskúmateľnosť a nedostatočnú odôvodnenosť uznesenia odvolacieho súdu a tiež uznesenia konkurzného súdu spôsobenú nedostatočným vykonaním dokazovania pri rozhodovaní podľa § 32a zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Napadnuté uznesenia sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné v otázke nepriznania hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou, v dôsledku čoho došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky označených v záhlaví tohto uznesenia.

13. Ústavný súd považoval za potrebné najskôr ustáliť predmet konania vymedzený sťažovateľkou. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Sťažovateľka v úvodnej časti ústavnej sťažnosti označila za porušovateľa svojich práv iba krajský súd, vo vzťahu ku ktorému žiada vysloviť porušenie označených práv a ktorého napadnuté uznesenie zároveň navrhuje zrušiť v petite ústavnej sťažnosti. Z petitu ústavnej sťažnosti, teda tej časti návrhu, v ktorej sťažovateľka vymedzuje, aké konečné rozhodnutie požaduje od ústavného súdu, vyplýva, že sťažovateľka navrhuje zrušiť aj uznesenie okresného súdu. Tento rozpor medzi úvodnou časťou ústavnej sťažnosti a jej petitom ústavný súd vyriešil v prospech sťažovateľky a ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením okresného súdu:

14. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohla) domôcť využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

15. Ústavný súd konštatuje, že proti uzneseniu okresného súdu, ktorým sťažovateľke neboli priznané hlasovacie a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou, bolo prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky preskúmal krajský súd ako súd odvolací. Z uvedeného dôvodu sa v sťažovateľkinej veci uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 32 K 3/2019-443 z 18. septembra 2019 v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu:

16. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

17. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

18. Ústavný súd teda skúmal, či sa krajský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 3 CoKR 79/2019-776 z 24. júla 2020 s ústavou, listinou a dohovorom.

19. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala priznania hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou v konkurznom konaní, v ktorom došlo k popretiu jej pohľadávky iným konkurzným veriteľom a zároveň aj správcom v celom rozsahu, čo sa týka výšky, právneho dôvodu, vymáhateľnosti a poradia.

20. Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že okresný súd správne vyhodnotil, že sťažovateľkou prihlásená pohľadávka patrí k takému druhu pohľadávok, pri ktorých podľa § 32a zákona o konkurze a reštrukturalizácii platí, že správca na podnet popretého veriteľa bez zbytočného odkladu predloží súdu prihlášku pohľadávky, ktorá bola popretá iným veriteľom, bez ohľadu na to, či bola zároveň popretá aj správcom, na účely rozhodnutia, či a v akom rozsahu veriteľovi prizná hlasovacie práva.

21. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že pri rozhodovaní konkurzného súdu o priznaní hlasovacích práv vyvstal zásadný rozpor, za ktorý možno označiť vlastnú existenciu prihlásenej pohľadávky, keďže táto podľa vyjadrení správcu vznikla z absolútne neplatných právnych úkonov. Správca zastával názor, že účelom týchto právnych úkonov malo byť obídienie spôsobu uspokojovania pohľadávky spriaznenej osoby v konkurznom konaní, čo činí tieto právne úkony absolútne neplatnými v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

22. Krajský súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že úpadca uzatvoril so sťažovateľkou ako podmieneným dlžníkom 2. augusta 2018 dohodu o určení budúcich podielov na dlhu voči veriteľovi – Líniové stavby, a. s., ktorej predmetom bola dohoda o určení budúcich podielov na dlhu vzniknutého z titulu faktúry č. 418012 na základe zmluvy o nájme hnuteľnej veci z 1. decembra 2016. Predmetná faktúra bola vystavená 2. marca 2018 a splatná 16. marca 2018. Spoločnosť Líniové stavby, a. s., bola spoločníkom úpadcu do 9. marca 2018, teda v čase vzniku pohľadávky z titulu faktúry č. 418012 bola spriaznenou osobou úpadcu (spoločnosť Líniové stavby, a. s., bola spoločníkom úpadcu a zároveň predseda jej predstavenstva [REDACTED] bol spoločníkom úpadcu). Spoločnosť Líniové stavby, a. s., ako veriteľ a sťažovateľka ako pristupujúci dlžník uzatvorili 3. augusta 2018 dohodu o pristúpení k dlhu, ktorej predmetom bolo pristúpenie sťažovateľky k dlhu. Splnenie dlhu pristupujúcim dlžníkom – sťažovateľkou voči veriteľovi – Líniové stavby, a. s., malo nastať len vystavením a predložením vlastnej platobnej zmenky.

23. Krajský súd uzavrel, že v predmetnej veci naďalej vyvstáva spornosť samotnej existencie sťažovateľkou prihlásenej pohľadávky, ktorú sa sťažovateľke ako žiadateľke priznania jej hlasovacích práv odstrániť nepodarilo, a z tohto dôvodu krajský súd uviedol, že je nutné konštatovať vecnú správnosť napadnutého uznesenia o nepriznaní jej hlasovacích práv.

24. Ústavný súd konštatuje, že v konaní o priznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou je súd povinný rozhodnúť, či a v akom rozsahu veriteľovi prizná hlasovacie práva spojené s popretou pohľadávkou. Výrok rozhodnutia by mal priznávať hlasovacie právo k sume určitej pohľadávky s určením jej právneho dôvodu. Rozhodnutie o priznaní hlasovacieho práva je predbežne vykonateľné, v dôsledku čoho nemá vplyv na výkon hlasovacích práv, ktoré boli veriteľovi popretej pohľadávky priznané, prípadné podanie odvolania. Priznanie hlasovacieho práva veriteľovi popretej pohľadávky nemení nič na samotnom popretí pohľadávky a hlasovacie práva sa priznávajú len do času, kým sa právoplatne nerozhodlo o popretej pohľadávke v merite veci, t. j. v incidenčnom spore (III. ÚS 333/2012). Pokiaľ súd príde k záveru, že nie sú dôvody na priznanie hlasovacieho práva, v záujme právnej istoty vydá negatívne rozhodnutie a určí, že na konkrétnu popretú pohľadávkou konkrétnemu veriteľovi hlasovacie právo nepriznáva (ĎURICA, M. *Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár*. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 332 a nasl.).

25. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom odvolaní, posúdil odvolací súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, konfrontoval ich so závermi všeobecných súdov, z čoho vyvodil, že uznesenie okresného

súdu o nepriznaní hlasovacích práv sťažovateľke je vecne správne, a z tohto dôvodu krajský súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

26. Závery, ku ktorým krajský súd dospel v napadnutom uznesení, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Krajský súd sa s námietkami sťažovateľky formulovanými v podanom odvolaní, spočívajúcimi v námietke nedostatočného odôvodnenia nepriznania hlasovacích práv v konkurznom konaní vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom. Z ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľke sa nepodarilo odstrániť spornosť existencie prihlásenej pohľadávky, a z tohto dôvodu bolo namieste zo strany krajského súdu konštatovať vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu o nepriznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou.

27. Ústavný súd konštatuje, že je potrebné kriticky poznamenať, že v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nie je výslovne uvedené, pod ktoré konkrétne ustanovenie zákona o konkurze a reštrukturalizácii krajský súd subsumoval daný prípad spriaznenej osoby, avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v súvislosti s konštatovaním spriaznenej osoby akceptoval argumentáciu uvedenú v bode 7 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Na druhej strane je potrebné konštatovať, že v čase rozhodovania o priznaní hlasovacích práv pretrvávala spornosť existencie prihlásenej pohľadávky s ohľadom na správcom namietanú neplatnosť právnych úkonov súvisiacich s postavením sťažovateľky ako veriteľa v konkurznom konaní, čo napokon viedlo krajský súd k potvrdeniu uznesenia súdu prvej inštancie o nepriznaní hlasovacích práv sťažovateľke. Aj napriek vytknutému nedostatku ústavný súd nepovažuje napadnuté uznesenie krajského súdu za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené s ohľadom na pretrvávajúcu spornosť pohľadávky sťažovateľky. Súd v tomto štádiu nemá odstraňovať rozpory či riešiť sporné okolnosti v tvrdeniach osôb zúčastnených na konkurznom konaní. Súd pri rozhodovaní o priznaní hlasovacích práv vychádza z predložených listín a stanoviska správcu. Podrobnejšie dokazovanie súvisiace s určením popretej pohľadávky sťažovateľky má byť predmetom konania o určenie popretej pohľadávky.

28. Ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého uznesenia krajského súdu nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

29. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

30. Ak krajský súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že je nutné konštatovať vecnú správnosť uznesenia okresného súdu o nepriznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením krajského súdu a označenými právami sťažovateľky.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok a práva pokojne užívať svoj majetok uznesením krajského súdu:

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomnej previazanosti ňou použitej argumentácie. Aj v tejto časti je preto jej ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nemá takú intenzitu, že by to znamenalo zásah do označených práv sťažovateľky. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 CoKR 79/2019-776 z 24. júla 2020 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Ústavný súd na záver konštatuje, že rozhodnutím súdu o nepriznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou a uznesením ústavného súdu, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť smerujúca proti rozhodnutiu o nepriznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, sa neprejudikuje konečné rozhodnutie súdu v konaní o určení popretej pohľadávky. Pri otázke dôvodnosti návrhu popreteho veriteľa (sťažovateľky) na priznanie hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou konkurzný súd vychádza výlučne z listín predložených podľa § 32a ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a v rámci rozhodovania o priznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou nemá odstraňovať rozpory či riešiť sporné okolnosti v tvrdeniach osôb zúčastnených na konkurznom konaní. V rámci rozhodovania o priznaní hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou postačuje prieskum, či jestvuje predpoklad existencie práv popreteho veriteľa. Ďalší prieskum a hĺbkové skúmanie a preukazovanie tvrdených skutočností sa má uskutočniť v konaní o určení popretej pohľadávky.

34. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Libor DUEA
predseda senátu